

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobce: F. V.**, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Zdenkou Jurákovou, advokátkou se sídlem v Teplicích, ul. K. Čapka č. p. 16, PSČ 415 01, proti **žalovanému: Finančnímu ředitelství v Ústí nad Labem**, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební č. p. 61, PSČ 400 21, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **29. 5. 2003, č. j. 3780/150/03,**

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 29. 5. 2003, č. j. 3780/150/03, **se pro nezákonnost z r u š u j e** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** V řízení o žalobě a kasačních stížnostech proti rozsudkům Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 12. 2004, č. j. 15 Ca 179/2003 – 27 a ze dne 29. 1. 2009, č. j. 15 Ca 74/2007 -13, je žalovaný **je p o v i n e n zaplatit** žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **10.025,-Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Původní žalobce JUDr. B. U. jakožto tehdejší správce konkursní podstaty F. V. se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 29. 5. 2003, č. j. 3780/150/03, kterým byla zamítnuta jeho odvolání proti čtyřem dodatečným platebním výměřům Finančního úřadu v Litoměřicích (dále jen „správce daně“) ze dne 12. 11. 2002 na penále na dani z přidané hodnoty, a to č. j. 93841/02/196911/6742 za zdaňovací období od 1. 1. 2002 do 31. 1. 2002 ve výši 9.131,-Kč, č. j. 93847/02/196911/6742 za zdaňovací období od 1. 2. 2002 do 28. 2. 2002 ve výši 2.878,-Kč, č. j. 93853/02/196911/6742 za zdaňovací období od 1. 3. 2002 do 31. 3. 2002 ve výši 282,-Kč a č. j. 93858/02/196911/6742 za zdaňovací období od 1. 4. 2002 do 30.

4. 2002 ve výši 6.201,-Kč. Současně původní žalobce požadoval, aby soud uložil žalovanému uhradit žalující straně náhradu nákladů soudního řízení.

V žalobě původní žalobce předně namítl způsob vyřízení odvolání žalovaným, když řízení ohledně samostatných odvolání byla žalovaným spojena do jediného řízení a tento postup nebyl žalovaným nijak zdůvodněn.

Vedle toho původní žalobce namítl, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je velmi stručné, nezabývá se základem jednotlivých prvoinstančních rozhodnutí ani skutečností, jak se postup správce daně projeví na výši a důvodu přihlášené pohledávky ke konkursu.

Dále původní žalobce uvedl, že nesouhlasí s názorem žalovaného, že správce daně se řídí výlučně zákonem č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Dále původní žalobce vyjádřil přesvědčení, že správce daně nemůže zákonnost svého rozhodnutí odvozovat jen od daňového řádu. Zákon č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „konkursní zákon“), je speciálním právním předpisem pro uspořádání majetkových poměrů dlužníka, který je v úpadku. Upravuje-li proto jiná právní norma daňové otázky obecně, nemůže mít přednost před konkrétní, speciální úpravou pro řešení daňových otázek týkajících se úpadce. Původní žalobce tudíž nesouhlasí s tvrzením žalovaného o tom, že postup správce daně je zcela zákonný, když se řídí, pokud jde o penalizaci, výlučně daňovým řádem a pokud jde o placení daně pouze ust. § 59 téhož zákona, a tedy podle odst. 5 a 6 tohoto ustanovení přijatou úhradu na daň od správce konkursní podstaty použije na úhradu daňových povinností splatných v tomto případě před prohlášením konkursu. Dle jeho názoru jde v podstatě o započtení, v tomto případě ale o započtení nepřípustné dle ust. § 14 odst. 1 písm. i) konkursního zákona. V této souvislosti pak původní žalobce poukázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 9. 2001, sp. zn. 29 Odo 532/2001, které sice řešilo postup správce daně, pokud jde o ust. § 64 odst. 2 daňového řádu, ale ve své podstatě jde o naprosto stejný institut daňového práva, když podle ust. § 64 odst. 2 daňového řádu se „přeplatek použije na úhradu případného nedoplatku u jiné daně“ a podle ust. § 59 odst. 5 téhož zákona platí, že „úhrada daně se použije na úhradu daňových povinností v tomto pořadí...“. Nejvyšší soud přitom k postupu dle ust. § 64 odst. 2 daňového řádu uvedl, že se jedná o postup, který má za trvání konkursu charakter nepřípustného započtení. Dle původního žalobce tedy pokud správce daně použije (započte) uhrazenou platbu daně konkursním správcem na úhradu daňové povinnosti splatné před prohlášením konkursu, postupuje sice v souladu s ust. § 59 odst. 6 daňového řádu, ale v příkrém rozporu s konkursním zákonem, neboť svým postupem kráčí práva ostatních řádně přihlášených věřitelů na poměrnou úhradu přihlášených pohledávek.

Dále původní žalobce uvedl, že účinky prohlášení konkursu na úpadce F. V. nastaly dnem 25. 2. 2002, přičemž žalovaný přihlásil do konkursního řízení pohledávku v celkové výši 383.082,-Kč, která se skládá z vyčísleného dluhu úpadce na dani z přidané hodnoty včetně penále a dani z nemovitosti vyčíslenými dle tvrzení žalovaného ke dni předcházejícímu prohlášení konkursu.

K platebním výměrům č. j. 93841/02/196911/6742 a č. j. 93847/02/196911/6742 pak původní žalobce podotkl, že se týkají daňových povinností za období do prohlášení konkursu a prohlášením konkursu se tyto daňové povinnosti také staly splatnými. K prodlení u těchto daní ke dni prohlášení konkursu tak vůbec nemohlo dojít. V části, ve které je pak vyčíslováno penále v době po 25. 2. 2002, tj. za trvání konkursu jde o pohledávku vyloučenou z uspokojení pohledávek v konkursu ve smyslu ust. § 33 odst. 1 písm. a) konkursního zákona. V žádném případě nemůže jít o pohledávku za podstatou ve smyslu ust. § 31 odst. 2 téhož

zákona, které by správce konkursní podstaty mohl uspokojit kdykoli v průběhu konkursního řízení. Z obou výše specifikovaných platebních výměrů ovšem vyplývá, že na úhradu daně z přidané hodnoty za období do prohlášení konkursu a tedy i pohledávky do konkursu přihlášené použil správce daně platbu uhrazenou ke dni 26. 8. 2002 v celkové výši 391.820,- Kč, kterou původní žalobce plnil daňovou povinnost v souladu s ust. § 31 konkursního zákona, a tedy daňovou povinnost vzniklou v době po prohlášení konkursu jako daňovou povinnost za konkursní podstatou. Stejně tak bylo naloženo i s platbou uhrazenou ke dni 4. 6. 2002 ve výši 68.141,-Kč, která rovněž byla použita správcem daně na úhradu daně splatné před prohlášením konkursu.

A k platebním výměrům č. j. 93853/02/196911/6742 a č. j. 93858/02/196911/6742 původní žalobce uvedl, že se jedná o pohledávky na daních vzniklé za trvání konkursu a tedy o pohledávky za podstatou, které správce konkursní podstaty může uspokojit kdykoli v průběhu konkursního řízení. Nejpozději se přitom takové pohledávky uspokojí přednostně při rozvrhu, přičemž do té doby nemůže dojít k prodlení správce daně a tedy ani k penalizaci. K poslední jmenovanému platebnímu výměru, tj. č. j. 93858/02/196911/6742 původní žalobce ještě podotkl, že ke zdaňovacímu období, jehož se týká, podal řádné daňové přiznání a v něm vypočítanou daň z přidané hodnoty uhradil, avšak vinou banky byl příkaz proplacen až k 4. 6. 2002. Pokud by se tedy dalo vůbec uvažovat o nějakém prodlení, pak jen po dobu 13 dnů a penále mělo činit jen 886,-Kč a nikoliv 6.201,-Kč.

Žalovaný k výzvě soudu předložil příslušný správní spis a současně zaslal i písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost popř. odmítnutí dle ust. § 46 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť správci konkursní podstaty nemohou být jakožto žalobci osobami, které by byly rozhodnutími správců daně v těchto věcech ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. přímo dotčeny a které by byly na svých právech přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správních orgánů dotčeny. Předmětnou žalobu tak dle názoru žalovaného mohou podat pouze věřitelé.

K věci pak žalovaný uvedl, že ohledně spojení odvolacích řízení v řízení daňovém se na rozdíl od řízení soudních nevydává žádné zvláštní rozhodnutí. Daňový řád výslovně neupravuje spojení řízení, děje se tak neformální cestou, jako tomu bylo v tomto případě. Pokud žalobce poukázal na to, že ve výroku nebylo použitím příslušného čísla zohledněno zamítnutí několika odvolání jedním rozhodnutím, pak se jedná o zřejmou chybu a nesprávnost, která by za jiných okolností byla napravena rozhodnutím vydaným podle ust. § 56 daňového řádu. Vzhledem ke skutečnosti, že rozhodnutí bylo napadeno žalobou, však po skončení soudního řízení již takovou opravu nelze ve smyslu ust. § 56a daňového řádu provést.

Pokud žalobce namítá nedostatečnost odůvodnění napadeného rozhodnutí, zejména to, že z něj není patrné, jak se postup správce daně projeví na výši a důvodu přihlášené pohledávky do konkursu, uvedl žalovaný, že takové údaje jsou záležitostí jiné fáze řízení, a řeší se až po ukončení řízení ohledně napadeného rozhodnutí.

Dále žalovaný uvedl, že předmětné penále na dani z přidané hodnoty bylo sděleno na základě platebních výměrů vydaných dne 12. 11. 2002, tedy den po konání prvního přezkumného jednání v řízení o konkursu. V případě platebních výměrů č. j. 93841/02/196911/6742 a č. j. 93847/02/196911/6742 se jednalo o penále vzniklé před prohlášením konkursu, tudíž k tomu, aby bylo uspokojeno, se mělo přihlásit do konkursu, neboť je příslušenstvím daňové pohledávky vzniklé před prohlášením konkursu. K tomu, aby

tedy územní finanční orgány tímto způsobem zkrátily ostatní věřitele na uspokojení, by musely toto penále přihlásit do konkursu. Protože se tak nestalo, toto příslušenství daně již v rámci konkursního řízení uspokojeno nebude. V případě dvou zbývajících platebních výměrů č. j. 93853/02/196911/6742 a č. j. 93858/02/196911/6742 se navíc jedná o penále přirostlé až po prohlášení konkursu, které je ve smyslu ust. § 33 odst. 1 písm. d) konkursního zákona bez dalšího vyloučeno z uspokojení z konkursní podstaty. Jinými slovy to dle žalovaného znamená, že byť by se správce daně jakkoli snažil přihlásit penále vzniklé po prohlášení konkursu do konkursní podstaty, tak jeho pohledávka za předpokladu řádného postupu správce konkursní podstaty uspokojena nebude.

Dále se žalovaný vyjádřil k námitce ohledně problematiky vrácení či nevrácení nadměrných odpočtů či přeplatků a jejich použití na úhradu pohledávek správce daně přihlášených do konkursu včetně poukazu na názor Nejvyššího soudu ČR vyjádřený v jeho usnesení ze dne 19. 9. 2001, sp. zn. 29 Odo 532/2001, s tím, že se dle původního žalobce v takových případech jedná o nepřipustné započtení ve smyslu § 14 odst. 1 písm. i) konkursního zákona. Žalovaný v této souvislosti vyjádřil přesvědčení, že soudní rozhodnutí nemají povahu precedentu a nejsou prameny práva, navíc dotyčné rozhodnutí Nejvyššího soudu je jen rozhodnutím procesní povahy. Proto v projednávané věci je pro žalovanou stranu závazný ve smyslu zásady zákonnosti vyjádřené v ust. § 2 odst. 1 daňového řádu daňový řád, který ukládá správcům daně povinnost převádět vzniklé přeplatky na dani na úhradu nejstarších nedoplatků na dani, byť by se jednalo o nedoplatky přihlášené do konkursu.

V návaznosti na právě uvedené ovšem žalovaný zdůraznil, že v případě nevratitelných přeplatků se nemůže jednat o majetek patřící do konkursní podstaty, když ust. § 33 odst. 3 konkursního zákona mj. stanoví, že k úhradě pohledávek konkursních věřitelů nelze použít prostředky, s nimiž je možné podle zvláštního zákona naložit jen stanoveným způsobem. Žalovaný je přitom přesvědčen, že přeplatky na dani či nadměrné odpočty na dani z přidané hodnoty lze považovat za prostředky, s nimiž podle zvláštního zákona lze naložit jen stanoveným způsobem, a tudíž nepatří do konkursní podstaty. Žalovaný má za to, že pokud v okamžiku prohlášení konkursu tyto prostředky ještě nebyly použity ke stanovenému účelu a dosud se nacházejí na účtu úpadce, měl by je správce konkursní podstaty bez dalšího vrátit do státního rozpočtu. Vzhledem ke skutečnosti, že ve smyslu ust. § 14 odst. 1 písm. i) konkursního zákona je nepřipustné pouze započtení na majetek patřící do podstaty, nemohlo v daném případě dojít k nezákonnému postupu správce daně.

Závěrem žalovaný podotkl, že pokud JUDr. B. U. jakožto správce konkursní podstaty v pozici žalobce je zastoupen advokátem, nemůže tato skutečnost představovat důvodně vynaložené soudní výdaje, neboť sám má právnické vzdělání. Důvodně vynaložené soudní výdaje pak nepředstavuje ani jím v žalobě uhrazený soudní poplatek, když jakožto správce konkursní podstaty byl v daném řízení od poplatkové povinnosti osvobozen.

Na tomto místě soud uvádí, že v mezidobí po podání žaloby došlo ke změně žalobce, když pravomocným usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 2. 10. 2009, č. j. 44 K 1022/2001 - 99, byl konkurs na úpadce F. V. zrušen po splnění rozvrhového usnesení, a proto původní žalobce JUDr. B. U. jakožto správce konkursní podstaty F. V. ztratil způsobilost být účastníkem předmětného soudního řízení, která mu byla dána ust. § 14 odst. 1 písm. d) konkursního zákona. Způsobilost být účastníkem v předmětném soudním řízení, a to v pozici žalobce, tak nadále má samotný tehdejší úpadce F. V.. Na základě této skutečnosti soud neshledal důvod pro to, aby předmětnou žalobu odmítl s poukazem na ust. § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., jak navrhoval žalovaný, když F. V. jakožto žalobce je nepochybně

nutno kvalifikovat jako osobu, jíž svědčí aktivní žalobní legitimace ve smyslu ust. § 65 odst. 1 a násl. s. ř. s. V této souvislosti je třeba podotknout, že i kdyby v dotyčném soudním řízení nedošlo ke změně na straně žalující, tak soud by předmětnou žalobu neodmítl s odkazem na ust. § 65 odst. 1 a násl. s. ř. s., neboť JUDr. B. U. v pozici konkursního správce byl v daném případě nepochybně osobou oprávněnou k podání předmětné žaloby, což vedle ust. § 14 odst. 1 písm. d) konkursního zákona vyplývá i z ust. § 14a odst. 1 téhož zákona, podle nějž platí, že prohlášením konkursu přechází na správce konkursní podstaty oprávnění vykonávat práva a plnit povinnosti, které podle zákona jinak přísluší úpadci, pokud souvisí s nakládáním s majetkem patřícím do konkursní podstaty. Tuto skutečnost ostatně soud již konstatoval ve svém prvotním zamítavém rozsudku ze dne 20. 12. 2004, č. j. 15 Ca 179/2003 – 27, přičemž soud neshledal důvod své stanovisko v této otázce měnit.

Po změně na straně žalující se samotný žalobce k věci již blíže nevyjadřoval, když toliko uvedl, že vstupuje do právního postavení svého předchůdce JUDr. B. U. a na žalobě trvá.

Dále soud uvádí, že o žalobě rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně vyjádřil souhlas a žalovaný nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělil, když byl o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučen.

Napadené rozhodnutí soud pak přezkoumal v řízení podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu včetně případné prekluze nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Nejprve soud považuje za potřebné zmínit, že o žalobě již dvakrát rozhodoval. Prvně ve věci krajský soud rozhodoval již výše zmíněným zamítavým rozsudkem ze dne 20. 12. 2004, č. j. 15 Ca 179/2003 – 27, když žalobu vyhodnotil jako nedůvodnou. Ke kasační stížnosti původního žalobce ovšem Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 23. 2. 2007, č. j. 5 Afs 62/2005 – 52, tento prvotní zamítavý rozsudek krajského soudu zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatečném zdůvodnění, když krajský soud se dle názoru Nejvyššího správního soudu nevypořádal se všemi žalobními námitkami. Dle Nejvyššího správního soudu se krajský soud jednak nevypořádal s námitkou o tom, že platební výměry č. j. 93841/02/196911/6742 a č. j. 93847/02/196911/6742 se týkají daňových povinností za období do prohlášení konkursu a prohlášením konkursu se tyto daňové povinnosti také staly splatnými, a proto k prodlení u těchto daní ke dni prohlášení konkursu vůbec nemohlo dojít, přičemž platby ke dni 26. 8. 2002 a ke dni 4. 6. 2002 byly použity správcem daně na úhradu daně splatné před prohlášením konkursu. A jednak se dle Nejvyššího správního soudu krajský soud nevypořádal s námitkou o tom, že platební výměry č. j. 93853/02/196911/6742 a č. j. 93858/02/196911/6742 se týkají pohledávek na daních vzniklých za trvání konkursu a tedy o pohledávky za podstatou, které správce konkursní podstaty může uspokojit kdykoli v průběhu konkursního řízení a které lze uspokojit přednostně nejpozději při rozvrhu, přičemž

do té doby nemůže dojít k prodlení správce daně a tedy ani k penalizaci, a navíc v případě platebního výměru č. j. 93858/02/196911/6742 lze eventuálně uvažovat o prodlení jen po dobu 13 dnů a penále mělo činit jen 886,-Kč.

Následně krajský soud ve věci rozhodl podruhé, kdy vydal opět zamítavý rozsudek ze dne 27. 2. 2008, č. j. 15 Ca 74/2007 – 13, neboť opětovně vyhodnotil žalobu jako nedůvodnou, aniž by se ovšem ztotožnil se všemi názory žalovaného, jak je uvedl v písemném vyjádření k žalobě. Krajský soud ve svém druhém ve věci zamítavém rozsudku ze dne 27. 2. 2008, č. j. 15 Ca 74/2007 – 13, totiž uvedl, že jiný názor než žalovaný soud zastává ohledně námitky původního žalobce spočívající v tvrzení, že správcem konkursní podstaty poukázané platby ze dne 4. 6. 2002 a 26. 8. 2002 nepoužil správce daně na úhradu daňové povinnosti vzniklé v době po prohlášení konkursu jako daňové povinnosti za konkursní podstatou, ale postupoval dle ust. § 59 odst. 5 daňového řádu a použil platby na nejstarší nedoplatky na dani z přidané hodnoty. V tomto směru dále krajský soud uvedl, že ačkoliv původní žalobce v žalobě neuvedl, jakými rozhodnutími byly platby daně použity na zmiňované nedoplatky na dani, žalovaný tuto skutečnost ve svém písemném vyjádření k žalobě nepopřel a naopak odkázal na správnost postupu správce daně podle ust. § 59 odst. 5 daňového řádu. Dále krajský soud poznamenal, že předmětné platební výměry na penále jsou rozhodnutími deklaratorní povahy, a proto se soudní přezkum omezuje pouze na zjištění, zda existují v podobě platných rozhodnutí, kterými byla daňovému subjektu stanovena povinnost, uhradit daňovou povinnost v uložené lhůtě, zda bylo předmětné rozhodnutí daňovému subjektu doručeno a zda je penále vypočteno v souladu s ust. § 63 odst. 2 daňového řádu. Dále krajský soud uvedl, že původní žalobce namítal, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí o odvolání polemizuje zejména se slovem „započtení“ (i když § 59 daňového řádu tento výraz neužívá), ale ve své podstatě o započtení jde, přičemž při tomto konkrétním započtení se pak jedná o započtení nepřípustné ve smyslu ust. § 14 odst. 1 písm. i) konkursního zákona. Krajský soud dále dovodil, že pokud správce daně započte uhrazenou platbu daně (splatnou po prohlášení konkursu a uhrazenou jako pohledávka za podstatou) konkursním správcem na úhradu daňové povinnosti splatné před prohlášením konkursu (kterou dokonce přihlásil jako pohledávku do konkursu), pak postupuje sice v souladu s ust. § 59 odst. 5 a 6 daňového řádu, ale v rozporu s konkursním zákonem. Krajský soud rovněž uvedl, že ust. § 59 odst. 5 daňového řádu stanoví pořadí použití platby daně na úhradu jednotlivých nedoplatek, které správce daně k datu platby na této dani eviduje, přičemž krajský soud je shodného názoru s původním žalobcem, že takovýto postup je správný a možný v případě, že na daňového dlužníka není prohlášen konkurs, neboť podle ust. § 14 odst. 1 písm. i) konkursního zákona po prohlášení konkursu není možné započtení na majetek patřící do konkursní podstaty. Konkurs se přitom týká majetku, který patřil daňovému dlužníkovi v den prohlášení konkursu a kterého nabyl za konkursu. Smyslem tohoto zákazu je znemožnit uspokojení některých konkursních věřitelů mimo konkurs a zabránit tak jejich zvýhodnění oproti jiným věřitelům. V souladu s ust. § 31 odst. 1 zákona o konkursu a vyrovnání sice pohledávky za podstatou, kterými jsou podle odst. 2 písm. d) téhož zákonného ustanovení i daně a jiné platby, lze uspokojit kdykoli v průběhu konkursního řízení, avšak o uspokojení těchto pohledávek v jeho rámci může rozhodnout pouze správce konkursní podstaty, a nikoliv správce daně svým rozhodnutím. V návaznosti na právě uvedené pak krajský soud mj. odkázal na závěry rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 7. 4. 2005, sp. zn. I. ÚS 544/02, a ze dne 28. 7. 2005, sp. zn. III. ÚS 648/04. Dále krajský soud uvedl, že i přes uvedené skutečnosti je nutno zdůraznit, že původní žalobce pouze všeobecně, bez odkazu na konkrétní rozhodnutí o započtení, na tento postup správce daně

poukazoval, a proto krajský soud s ohledem na dispoziční zásadu zakotvenou v ust. § 75 s. ř. s. se mohl touto námitkou zabývat pouze v obecné rovině, jak bylo shora učiněno. Dle krajského soudu původní žalobce měl možnost domáhat se zrušení rozhodnutí, kterým došlo k započtení zmiňovaných nedoplatků. Na základě toho pak krajský soud uzavřel, že předmětné platební výměry byly vydány podle ust. § 63 daňového řádu, když je třeba mít na paměti, že platební výměr na daň, je rozhodnutím o stanovení základu daně a daně, zatímco platební výměr na daňové penále není rozhodnutím o výši penále, ale pouze sdělením jeho předpisu a náhradní lhůty, které vycházejí ze zákona, s tím, že se jím deklaruje povinnost, ale současně i splnění podmínek penalizace. Předmětnou žalobu pak krajský proto opětovně zamítl v přesvědčení, že respektoval závazný právní názor uvedený ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2007, č. j. 5 Afs 62/2005 – 52, a tedy že se již vypořádal se všemi žalobními námitkami.

K opětovné kasační stížnosti původního žalobce ovšem Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 29. 1. 2009, č. j. 5 Afs 60/2008 – 37, i tento podruhé ve věci vydaný zamítavý rozsudek krajského soudu zrušil, a to opět pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatečném zdůvodnění, když dle názoru Nejvyššího správního soudu se krajský soud stále nevypořádal se všemi žalobními námitkami spočívající v kritice postupu správce daně, který původním žalobcem poukázané platby ze dnů 4. 6. 2002 a 26. 8. 2002 nepoužil na úhradu daňové povinnosti vzniklé v době po prohlášení konkurzu jako daňové povinnosti za konkurzní podstatou, nýbrž postupoval dle ust. § 59 odst. 6 daňového řádu a použil platby na nejstarší nedoplatky na dani, neboť z obsahu žaloby je zřejmé, že předmětnou námitkou původní žalobce zpochybnil samotný vznik prodlení, s tím související výši nezaplacené splatné částky daně, z níž bylo penále správcem daně vypočteno a v neposlední řadě taktéž dobu prodlení. Nejvyšší správní soud krajskému soudu uložil, aby v dalším řízení tento postup správce daně posoudil s ohledem na judikaturu Ústavního soudu zabývající se problematikou vzájemného vztahu daňového řádu a konkursního zákona, tzn., rozhodne, zda v projednávané věci aplikací zásady priority hrazení došlo k nepřípustnému započtení na majetek patřící do konkursní podstaty.

V novém soudním řízení správním je zdejší krajský soud podle ust. § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán shora uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu obsaženým v jeho právě citovaném zrušujícím rozsudku ze dne 29. 1. 2009.

K jednotlivým žalobními námitkám soud z obsahu předloženého spisu žalovaným zjistil, že dne 21. 2. 2002 podal F. V. jakožto daňový subjekt přiznání k dani z přidané hodnoty za leden 2002, kde vyčíslil vlastní daňovou povinnost ve výši 50.170,-Kč. Následně byl na majetek F. V. usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 2. 2002, č. j. 44 K 1022/2001 – 18, prohlášen konkurs a správcem konkursní podstaty byl ustanoven JUDr. B. U., což ostatně soud konstatoval již shora. Žalovaný poté dne 11. 4. 2002 přihlásil do konkurzu pohledávku za úpadcem F. V. o celkové výši 383.082,-Kč, která byla vyčíslena z dluhu úpadce na dani z přidané hodnoty včetně penále a dani z nemovitosti vyčíslenými ke dni předcházejícímu prohlášení konkurzu, tj. k 24. 2. 2002. Dále soud z obsahu správního spisu zjistil, dne 25. 3. 2002 podal správce konkursní podstaty přiznání k dani z přidané hodnoty za měsíc únor 2002, (vlastní daňovou povinnost ve výši 18.684,-Kč), dne 26. 4. 2002 přiznání k dani z přidané hodnoty za měsíc březen 2002, (vlastní daňovou povinnost ve výši 2.288,-Kč) a dne 27. 5. 2002 přiznání k dani z přidané hodnoty za měsíc duben 2002 (vlastní daňovou povinnost ve výši 68.141,-Kč). Jednotlivé daňové povinnosti, které byly vyměřeny dle ust. § 46 odst. 5 daňového řádu, byly obecně splatné ve dnech 25. 2. 2002, 25. 3. 2002,

25. 4. 2002 a 27. 5. 2002. Rovněž tak z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že v průběhu roku 2002 po prohlášení konkursu obdržel správce daně od správce konkursní podstaty 2 platby na daň z přidané hodnoty, a to platbu ve výši 68.141,-Kč uhrazenou ke dni 4. 6. 2002 a platbu ve výši 391.820,-Kč uhrazenou ke dni 26. 8. 2002. Dne 12. 11. 2002 vydal správce daně 4 platební výměry, a to č. j. 93841/02/196911/6742 na daňové penále na daň z přidané hodnoty v celkové výši 9.131,-Kč, dále č. j. 93847/02/196911/6742 na daňové penále na daň z přidané hodnoty v celkové výši 2.878,-Kč, dále č. j. 93853/02/196911/6742 na daňové penále na daň z přidané hodnoty v celkové výši 282,-Kč a č. j. 93858/02/196911/6742 na daňové penále na daň z přidané hodnoty v celkové výši 6.201,-Kč. Z platebních výměrů a jejich příloh, kterými je výpočet daňového penále, a to pokud se jedná o č. j. 93841/02/196911/6742 a č. j. 93847/02/196911/6742, a zejména pak z neveřejné části předloženého správního spisu přitom vyplývá, že na úhradu daně z přidané hodnoty za období do prohlášení konkursu (a tedy i pohledávky do konkursu přihlášené) použil správce daně platbu v celkové výši 391.820,-Kč uhrazenou ke dni 26. 8. 2002, přičemž taktéž bylo správcem daně postupováno i ohledně platby ve výši 68.141,-Kč uhrazené ke dni 4. 6. 2002. Proti všem 4 vydaným platebním výměrům podal správce konkursní podstaty žalobce jednotlivá odvolání, která byla shodného obsahu. Žalovaný o podání těchto odvolání rozhodl jedním rozhodnutím tak, že všechna odvolání zamítl. A proti tomuto rozhodnutí žalovaného je brojeno předmětnou žalobou.

Jako nedůvodnou pak soud vyhodnotil námitku o nezákonném spojení několika odvolání v jedno odvolací řízení a vydání jednoho rozhodnutí. Již výše citovaný zákon č. 337/1992 Sb., tedy daňový řád, sice nezná ustanovení o spojení věcí, jako je tomu např. v občanském soudním řízení nebo v soudním řízení správním, a naproti tomu spojení několika odvolání v jedno odvolací řízení a vydání jednoho rozhodnutí není žádným ustanovením daňového řádu vyloučeno. Z logiky věci a především se zřetelem k zásadě hospodárnosti daňového řízení je dle názoru soudu takovýto postup dozajista možný, ovšem jen v případě, jde-li o skutkově a právně totožné věci, na které dopadají i stejná ustanovení procesního předpisu. Vyloučen je pak pouze případ, kdy nelze jedním rozhodnutím současně rozhodnout o zamítnutí odvolání a o změně či zrušení napadených platebních výměrů. O takovýto případ se v předmětné věci nejednalo, a proto žalovaný mohl jedním rozhodnutím rozhodnout o čtyřech odvoláních vůči čtyřem platebním výměrům. Na tomto místě soud považuje za potřebné uvést, že bylo vhodné, aby se žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí alespoň v krátkosti zmínil, že shledal důvody pro společné vyřízení odvolání, avšak pokud tak neučinil, soud v tom neshledává procesní vadu, pro kterou by bylo nutno toto rozhodnutí zrušit. Dále soud uvádí, že je pravdou, že žalovaný v napadeném rozhodnutí ve výroku použil jednotné číslo místa čísla množného (odvolání se zamítá, místo odvolání se zamítají), nicméně soud má za to, že se zjevně jedná toliko o nepřesnou formulaci výroku a tedy o případ, který je možno vyřídit cestou opravy zřejmých omylů a nesprávností postupem dle ust. § 56 daňového řádu, když z enunciatu žalobou napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že toto rozhodnutí přezkoumávalo všechny čtyři platební výměry, které současně byly i výslovně specifikovány nejenže datem jejich vydání, nýbrž i jejich jednotlivými jednacími čísly.

Dále soud uvádí, že jako nedůvodnou soud vyhodnotil námitku původního žalobce o nedostatečném zdůvodnění rozhodnutí žalovaného jako takového, když z rozhodnutí je zřejmé, co žalovaného vedlo k vydání zamítavého rozhodnutí.

K ostatním žalobním námitkám s ohledem na shora předestřený závazný právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v jeho zrušujícím rozsudku ze dne 29. 1. 2009 a taktéž na shora předestřený obsah správního spisu soud uvádí, že podle ust. § 40 odst. 11 daňového řádu se prohlášením konkursu na majetek daňového subjektu daňové řízení nepřerušuje. Z toho vyplývá, že správce daně je povinen vést daňové řízení a vydávat rozhodnutí týkající se daňových povinností. Musí tedy mj. vydávat i platební výměry ve smyslu ust. § 63 odst. 4 daňového řádu, jimiž správci konkursní podstaty sděluje dílčí penále, aby nedošlo k promlčení jeho vymáhání. Naproti tomu správce konkursní podstaty, který je podle ust. § 8 odst. 2 konkursního zákona povinen v konkursním řízení postupovat s odbornou péčí, nemá oprávnění, natož povinnost s přihlédnutím k ust. § 33 odst. 1 písm. d) konkursního zákona popř. ust. § 22 odst. 2 téhož zákona penále sdělené platebním výměrem v náhradní lhůtě splatnosti plnit.

Ve vztahu k platebním výměrům č. j. 93841/02/196911/6742, který se týká penále ke zdaňovacímu období leden 2002, a č. j. 93847/02/196911/6742, který se týká penále ke zdaňovacímu období únor 2002, je třeba uvést, že obě rozhodnutí řeší daňovou povinnost za období do prohlášení konkursu. To pak znamená, že ve smyslu ust. § 14 odst. 1 písm. g) konkursního zákona obě dotyčné daňové povinnosti, a to ve výši 50.170,-Kč v případě ledna 2002 a ve výši 18.684,-Kč v případě února 2002, se prohlášením konkursu staly také splatnými a měly se následně stát součástí přihlášené pohledávky správce daně do konkursní podstaty, což se také stalo. K prodlení tak u těchto daňových povinností ke dni prohlášení konkursu, tj. ke dni 25. 2. 2002, tak vůbec nemohlo dojít. V žádném případě tyto daňové povinnosti nemohou představovat pohledávky za podstatou ve smyslu ust. § 31 odst. 2 konkursního zákona, které by správce konkursní podstaty mohl uspokojit kdykoliv v průběhu konkursního řízení. Dle ust. § 31 odst. 2 písm. d) konkursního zákona jsou totiž pohledávkami za podstatou mj. daně, pokud vznikly po prohlášení konkursu, což není případ zdaňovacího období ledna 2002 a v zásadě i února 2002. Dále soud k platebnímu výměru č. j. 93847/02/196911/6742, jenž se týká zdaňovacího období únor 2002, potřebuje za nutné ještě doplnit, že v části, v níže je vyčíslováno penále v době po 25. 2. 2002 a tedy za trvání konkursu, se jedná dle ust. § 33 odst. 1 písm. a) konkursního zákona o pohledávku vyloučenou z uspokojení pohledávek v konkursu, neboť podle právě zmíněného ustanovení konkursního zákona platí, že z uspokojení pohledávek jsou vyloučeny úroky, úroky z prodlení a poplatky z prodlení z pohledávek věřitelů vzniklých před prohlášením konkursu, jestliže přirostly v době od prohlášení konkursu.

Již výše soud přitom uvedl, že z obou platebních výměrů a jejich příloh, kterými je výpočet daňového penále, tj. z platebního výměru č. j. 93841/02/196911/6742 a z platebního výměru č. j. 93847/02/196911/6742, a zejména pak z neveřejné části předloženého správního spisu jednoznačně vyplývá, že na úhradu daně z přidané hodnoty za období do prohlášení konkursu a tedy i pohledávky do konkursu přihlášené správcem daně použil správce daně platbu konkursního správce v celkové výši 391.820,-Kč, která byla uhrazena ke dni 26. 8. 2002 a kterou správce konkursní podstaty hodlal uhradit daňovou povinnost vzniklou v době po prohlášení konkursu, přičemž taktéž bylo správcem daně postupováno i ohledně platby ve výši 68.141,-Kč uhrazené ke dni 4. 6. 2002 a kterou správce konkursní podstaty rovněž hodlal uhradit daňovou povinnost vzniklou v době po prohlášení konkursu. Tento postup správce daně shledává soud nezákonným, a to s ohledem na výslovnou dikci ust. § 31 odst. 1 konkursního zákona, která se nepochybně vztahuje i na správce daně a dle které mj. platí, že pohledávky za podstatou lze konkursním správcem uspokojit kdykoliv v průběhu

konkursního řízení a naproti tomu jiné nároky lze uspokojit jen podle pravomocného rozvrhového usnesení.

Je sice pravdou, že ust. § 59 odst. 5 daňového řádu stanoví pořadí použití platby daně na úhradu jednotlivých nedoplatků, které správce daně k datu platby na této dani eviduje, ovšem takovýto postup je správný a možný v případě, že na daňového dlužníka není prohlášen konkurs. Podle ust. § 14 odst. 1 písm. i) konkursního zákona totiž po prohlášení konkursu není možné započtení na majetek patřící do konkursní podstaty. Konkurs se přitom týká majetku, který patřil daňovému dlužníkovi v den prohlášení konkursu a kterého nabyl za konkursu. Smyslem tohoto zákazu je znemožnit uspokojení některých konkursních věřitelů mimo konkurs a zabránit tak jejich zvýhodnění oproti jiným věřitelům.

V této souvislosti soud odkazuje na závěry Ústavního soudu obsažených v rozhodnutí ze dne 7. 4. 2005, sp. zn. I. ÚS 544/02, a ze dne 28. 7. 2005, sp. zn. III. ÚS 648/04, ve kterých Ústavní soud uvedl, že ust. § 14 odst. 1 písm. i) konkursního zákona je zvláštním právním předpisem, který zakotvuje nepřipustnost kompenzace nejenom soukromoprávních, nýbrž rovněž soukromoprávních a veřejnoprávních pohledávek. Jako takové má proto pozici speciální úpravy před úpravou obecnou, obsaženou v ust. § 40 odst. 11 a § 64 odst. 2 daňového řádu. Akceptace opačného výkladu má totiž za následek odčerpávání finančních prostředků z konkursní podstaty na úkor jednotlivých věřitelů a omezení možnosti poměrného uspokojení všech věřitelů. To pak ve svém důsledku znamená připuštění neodůvodněného zvýhodnění státu jako jednoho z věřitelů ve vztahu k jiným věřitelům v konkursním řízení, což způsobuje porušení ust. čl. 11 odst. 1 věty druhé Listiny základních práv a svobod, podle něhož má vlastnické právo všech vlastníků stejný obsah a ochranu. Rovněž pak dochází k nesouladu s ustanovením čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, v němž je zakotvena zásada rovnost všech účastníků řízení.

Dále soud uvádí, že Ústavní soud se ve shora uvedeném nálezu ze dne 28. 7. 2005, sp. zn. III. ÚS 648/04, zabýval problematikou přípustnosti započtení daňových přeplatků na daňové nedoplatky po prohlášení konkursu nejen z pohledu konkursního zákona a daňového řádu z hlediska ust. § 37 a odst. 1 zákona č. 588/1992 S., o dani z přidané hodnoty, ale vyslovoval se i k otázce správnosti postupu správce daně podle § 59 odst. 3 písm. e) daňového řádu, a jeho výklad dopadá i na odst. 5 téhož zákonného ustanovení, pojednávající o pořadí úhrady daňových povinností.

Ve vztahu k platebním výměrům č. j. 93841/02/196911/6742, který se týká penále ke zdaňovacímu období leden 2002, a č. j. 93847/02/196911/6742, který se týká penále ke zdaňovacímu období únor 2002, proto soud uzavírá, že k prodlení u těchto daňových povinností, které by byly obecně splatné ve dnech 25. 2. 2002 a 25. 3. 2002 - ovšem díky prohlášení konkursu dne 25. 2. 2002 jejich splatnost nastala již ke dni prohlášení konkursu, nemohlo dojít a následně tedy nemohlo dojít ani k penalizacím tak, jak byly vyčísleny v dotyčných dvou platebních výměrech ze dne 12. 11. 2002.

A k platebním výměrům č. j. 93853/02/196911/6742, který se týká zdaňovacího období březen 2002, a č. j. 93858/02/196911/6742, který se týká zdaňovacího období duben 2002, soud uvádí, že žalobce důvodně namítal, že tato rozhodnutí řeší pohledávky na daních vzniklých za trvání konkursu a tedy se jedná o pohledávky za podstatou, které správce konkursní podstaty může uspokojit kdykoli v průběhu konkursního řízení, jak vyplývá z ust. § 31 odst. 1 konkursního zákona, s tím, že současně je třeba mít na paměti, že o uspokojení těchto pohledávek v jeho rámci může rozhodnout pouze správce konkursní podstaty, a nikoliv správce daně svým rozhodnutím. Dle ust. § 32 odst. 1 konkursního zákona se přitom mohou

nejpozději takové pohledávky uspokojit přednostně při rozvrhu, přičemž do té doby nemůže dojít k prodlení správce daně a tedy ani k penalizaci.

Z veřejně dostupné „Evidence úpadců“ na portálu www.justice.cz obsahující údaje včetně tehdejšího úpadce F. V. soud zjistil, že Krajský soud v Ústí nad Labem vydal dne 3. 3. 2009, č. j. 44 K 1022/2001 – 270, rozvrhové usnesení, jímž schválil rozdělovací návrh pohledávek správce konkursní podstaty JUDr. B. U.. Proto i ve vztahu k těmto dvěma platebním výměrům, a to č. j. 93853/02/196911/6742, který se týká penále ke zdaňovacímu období březen 2002, a č. j. 93858/02/196911/6742, který se týká penále ke zdaňovacímu období duben 2002, soud uzavírá, že u daňových povinností za březen 2002 a duben 2002 nedošlo k datu vydání těchto platebních výměrů, tj. ke 12. 11. 2002, k prodlení správce konkursní podstaty s jejich úhradou a tedy ani nebyl důvod k jejich penalizacím, neboť dotyčné daňové pohledávky nepochybně mohly být uspokojeny později v průběhu trvání konkursu, a to nejpozději při rozvrhu, přičemž k vydání výše citovaného rozvrhového usnesení došlo až dne 3. 3. 2009, zatímco dotyčné platební výměry již byly vydány dne 12. 11. 2002.

Pro úplnost soud považuje za potřebné dodat, že pokud správce daně použil konkursním správcem platby poukázané ke dni 4. 6. 2002 a ke dni 26. 8. 2002 na úhradu daňových povinností vzniklých před prohlášením konkursu oproti záměru správce konkursní podstaty uhradit daňové povinnosti vzniklé po prohlášení konkursu (s ohledem na jednotlivé výše plateb se nepochybně mělo jednat o platbu za duben 2002 a o platbu za červenec 2002), měl by správce daně zákonitě rovněž vykazovat jako nezaplacené jisté daňové povinnosti či jejich část, jejichž povinnost k zaplacení vznikla v průběhu konkursu a které nebyly uhrazeny v důsledku nepřípustného zásahu správce daně do svébytného rozhodnutí konkursního správce o uspokojení jednotlivých zapodstatovaných pohledávek. Tento nepřípustný zásah správce daně tak mohl znatelně ovlivnit průběh i výsledek rozvrhového řízení, neboť jím *de facto* došlo k nepřípustnému započtení ve smyslu ust. § 14 odst. 1 písm. i) konkursního zákona, když jím současně došlo k nepřípustnému zvýhodnění správce daně jako jednoho z věřitelů, jelikož jeho pohledávka za podstatou zůstala zachována a navíc došlo k hrazení jeho pohledávky přihlášené do konkursu, jejíž úhrada měla být řešena právě v rámci konkursního řízení za účasti ostatních věřitelů.

Na základě všech shora uvedených skutečností tedy soud dospěl k závěru, že správce daně postupoval v rozporu s daňovým řádem a zejména pak s konkursním zákonem při vyměření penále a žalovaný následně pochybil, jestliže jeho postup bez výhrad akceptoval. Proto soud na základě podané žaloby rozhodnutí žalovaného podle ust. § 78 odst. 1, odst. 3 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil. Současně podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku v návaznosti na zrušující rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2007 a ze dne 29. 1. 2009.

Jelikož žalobce zaznamenal v projednávané věci plný úspěch, soud proto podle ust. § 60 odst. 1 věty druhé s. ř. s. a ust. § 110 odst. 2 s. ř. s., uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 10.025,-Kč, když pro rozhodování o nákladech řízení je podstatný konečný úspěch ve věci, a nikoliv v některém jejím stadiu.

Tato částka se skládá jednak z nákladů řízení ve výši 3.225,-Kč za řízení před Krajským soudem v Ústí nad Labem, které bylo ukončeno rozsudkem ze dne 20. 12. 2004, č. j. 15 Ca 179/2003 – 27, a tvoří ji částka 3.225,-Kč za tři úkony právní služby původního

právního zástupce žalobce JUDr. Pavla Poláka po 1.000,-Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb ve znění před 1. 9. 2006 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d), podání kasační stížnosti - § 11 odst. 1 písm. k)]; z částky 225,-Kč za tři s tím související režijní paušály po 75,-Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění před 1. 9. 2006. Dále se tato částka se skládá z nákladů řízení ve výši 2.400,-Kč za řízení před Krajským soudem v Ústí nad Labem, které bylo ukončeno rozsudkem ze dne 27. 2. 2008, č. j. 15 Ca 74/2007 – 213 a tvoří ji částka 2.100,-Kč za jeden úkon právní služby původního právního zástupce žalobce JUDr. Pavla Poláka po 2.100,-Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006 [podání kasační stížnosti - § 11 odst. 1 písm. k)]; z částky 300,-Kč za jeden s tím související režijní paušál po 300,-Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006. Z právě uvedeného je zřejmé, že dosavadní náklady řízení neřeší soudní poplatek uhrazený původním žalobcem, což odpovídá skutečnosti, že soudní poplatek byl v průběhu soudního řízení původnímu žalobci soudem vrácen, neboť původní žalobce byl ze zákona od poplatkové povinnosti osvobozen. A jednak se tato částka skládá z nákladů za stávající řízení před krajským soudem ve výši 4.400,-Kč, a tvoří ji částka 2.000,-Kč za zaplacený soudní poplatek, který nepochybně měl povinnost stávající žalobce uhradit; dále částka 2.100,-Kč za jeden úkon právní služby právní zástupkyně nynějšího žalobce JUDr. Zdenky Jurákové po 2.100,-Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., ve znění po 1. 9. 2006 [příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a)]; z částky 300,-Kč za jeden s tím související režijní paušál po 300,-Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006.

S ohledem na vyjádření žalovaného k žalobě, a to pokud se jedná o požadavek původního žalobce, aby soud přiznal žalující straně náhradu nákladů řízení, soud pro úplnost ještě podotýká, že původním žalobcem vynaložené náklady za zastoupení advokátem v předmětném soudním řízení soud vyhodnotil za důvodně vynaložené, a to s ohledem na ust. § 35 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 31. ledna 2012

JUDr. Markéta L e h k á, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová